העלון טעון גניזה
עלון מס' 538
שבת סוכות
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת עזן

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
לאורינה בת סימה ז"ל

לרפואה שלמה
שלמה בן ויקטוריה
אולגה זימבול בת אמילי

מטעמים לשולחן

צא מדירת קבע

היציאה מדירת הקבע שברשותנו והמעבר לדירת ארעי בימי הסכות מביאים אותנו לתחושה שאנו בסך הכל אורחים מזדמנים בעולם הזה. אחת הקושיות המפורסמות אודות החג היא, מפני מה נקבע זכר לעניני הכבוד דוקא בימי תשרי, ולא בימי ניסן, בתקופה שבה יצאו ישראל ממצרים והוקפו בעניני כבוד? אלא, שהקב"ה בחר דוקא בתקופת השנה הזו, כדי לחנכנו לארעיותנו בעולם הזה. דוקא כעת, לאחר שהסתיימה קצירת התבואה החדשה והיא מאוכסנת היטב באסם, עלולה להתגנב ללבו של האדם התחושה שהוא אינו צריך את הקב"ה, כביכול...לפיכך מורה לו התורה: אינך מרגיש שאתה זקוק לו? אם כן צא כעת מביתך ולך לך לדירת ארעי...מקשה בעל "נעם המצות": מדוע יצא האדם עצמו מביתו, ולא שיוציא את תבואתו החוצה? לכאורה, גם דרך זו מוכיחה כי אין לו משלו כלום?! הדברים יתבארו על פי תשובתו של ה"חפץ חיים" לאותו עשיר שהתימר לטעון כי העובדה שהקב"ה יכול לקחת את כספם של אנשים אינה נכונה לגביו. "מדוע תאמר כך" שאלו ה"חפץ חיים". "ראה כבוד הרב"-התרברב העשיר-"כדי לקחת את כספי צריך הקב"ה לעשות תוהו ובוהו בעולם כולו, מכיון שכספי מושקע בכל מקום שהוא: יש לי בארות נפט בונצואלה, בערב הסעודית ובאלסקה. יש לי יערות בצ'ילה וג'ונגלים באפריקה, יש לי אריות בגן החיות...יש לי...ויש לי... היכן שאין איש מעלה בדעתו השקעתי את כספי, ואיך ילקח כולו ממני בפתע פתאום? ומה יכול האלקים לעשות לי? "ראשית"-השיב לו ה"חפץ חיים"- "יכול הקב"ה לקחת ממך את הכסף בן רגע, ושנית, ביכלתו אף לקחת אותך מן הכסף...וכיצד, אם כן, הנך נשאר שאנן ושוה נפש?"...על מנת להחדיר בנו התחושה הזו, עלינו לעזוב את הכסף והרכוש כולו אמנם נשאר בתוך ביתנו, אך אנו עצמנו הולכים ומתרחקים הימנו...מי שחי באופן כזה, חי את כל חייו באופן טוב יותר. הרב רפאל ברוך טולדנו זצ"ל היה רבה של מקנס שבמרוקו. יהודי צדיק זה היה ירא שמים גדול. (רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל ספר שפעם זכה להשתתף בברית מילה שבה היו הסטיפלר והרב טולדנו. לפתע נגש הסטיפלר, הוריד את ראשו לפני הרב טולדנו, ובקש ממנו שיניח את ידיו על ראשו ויברך אותו...הרב טולדנו נרתע מעשות זאת, אולם הסטיפלר לא ויתר עד שהוא הסכים וברך) בשנותיו במרוקו מעולם לא גר הרב בדירה משלו, כדי לא להרגיש בעל הבית בדירתו, וכדי להחדיר בליבו את התחושה שהוא אינו קבוע בעולם הזה. אולם כאשר עלה עם משפחתו ארצה, בקש לקנות עבורו בית, כדי לקים את מצות ישוב ארץ ישראל. למותר לציין, שכאשר נקנתה הדירה, לא הסכים הרב לגור בה, אלא השכיר אותה לאחרים, ושכר במקומה בית אחר כדי לחיות בו, שלא כמנהג בעל הבית...

מהותם של עניני הכבוד

מצות הישיבה בסכה היא לזכר עניני הכבוד שהקיפו את עם ישראל בהיותם במדבר, כמובא בגמרא (סכה יא ע"ב). הענין צריך באור, מה הטעם של קביעת יום טוב דוקא לזכר הנס של עניני הכבוד? הרי כל הליכתם במדבר היתה רצופה בנסים גדולים שהתרחשו מדי יום ביומו, כמו בארה של מרים, או המן שירד במשך ארבעים שנה! יתרה מזאת, חז"ל דרשו (שם יב) שהסכך צריך להיות דוקא מגדולי קרקע, וקשה, אם כל מצות סכה היא לזכר עניני הכבוד-מה הנפקא מינה אם הסכך מגדולי קרקע או לא? אלא, שמשמע מכאן שיש זיקה בין עניני הכבוד לגדולי קרקע, ועלינו לעמוד על משמעותם של הדברים. מובא ב"נר ישראל" שהקשו לרבי ישראל מרוז'ין זצ"ל מדוע קוראים לעננים שסבבו את בני ישראל במדבר בשם 'עניני הכבוד'? מפני מה כבוד שיך לענין זה? הוא תרץ, שחכמי המחקר קבעו שמגופו של כל אדם עולים תמיד אדים דקים היוצאים מנקבי החוטם ומהבל הפה. בנקבים אלו התגלתה תופעה מענינת-כאשר הם עולים משני בני אדם שאוהבים זה את זה מתחברים האדים יחדיו, אבל כאשר מדובר באנשים שאין ביניהם אהבה, עולים האדים כל אחד לעצמו בלי להתערב יחד. אהרון הכהן היה אוהב שלום ורודף שלום, וגרם שתשרה אהבה בין כל ישראל עד שהיו בבחינת "כאיש אחד בלב אחד", כך יצא שהאדים של כלל ישראל התלכדו יחד, ומן ההבל הזה נעשו עניני הכבוד! בכך יתבאר שמם של העננים: עניני הכבוד, שהרי אין לך כבוד גדול מכך לעם ישראל ששים רבוא אנשים יש ביניהם אהבה, אחוה, שלום ורעות. על יסוד דברים אלו נתן להסביר את העובדה שעם ישראל הצטוו לעשות זכר דוקא לעניני הכבוד. נס זה היה שונה מן הנסים האחרים, שכן הוא נעשה על ידי פעולותיהם ועבודתם-בזכות השלום שהיה בעם ישראל, ובזכות אהרון שהיה אוהב שלום ורודף שלום, שלא כמו ירידת המן ובארה של מרים שבאו מצד הקב"ה בזכות משה ומרים. אין לך נס גדול יותר מן העובדה ששששים רבוא איש חיו בשלום איש עם רעהו במשך ארבעים שנה! נס זה גדול יותר מירידת המן ומבארה של מרים! בזאת תתבאר אף הזיקה לגדולי קרקע-עניני הכבוד לא היו 'מוצר שמימי' אלא נוצרו מכח פעולותיהם של אנשים בעולם, הם היו גדוליהם ופרות עמלם של בני האדם על פני האדמה! בספר "עלינו לשבח" מובא כי רבי יצחק זילברשטיין הוסיף בענין זה: גם בדורנו אפשר 'ליצר' את העננים ששמרו על העם בעת לכתו במדבר, בארץ ציה וצלמות. זאת על ידי שנחיה בשלום זה עם זה, נתרחק מדברי מחלקת ולשון הרע, נלמד זכות על כל אחד ואחד מישראל,

המשך בעמ' האחרון

זמני שבת
שבת סוכות

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	5.14	5.47	6.57	7.39
תל אביב	5.16	6.04	6.59	7.36
חיפה	5.15	5.53	6.58	7.35
באר שבע	5.16	6.04	6.59	7.36

הפטרה: "הנה יום בא לד""

ההלכה השבועית

הלכות סוכה

א. אם גזל עצים וסיכך בהם את הסוכה, וישב בתוכה, אף על פי שלא חיברם ולא שינה בהם כלום, יצא, שתקנת חכמים היא שאין לבעל העצים אלא דמי העצים בלבד. והואיל וכוונתו לשלם אחר כך דמי העצים לבעליהם, רשאי גם לברך "לישב בסוכה". וכל זה דוקא בדיעבד, אבל לכתחילה לא. ולכן אסור לקצוץ עצים מיערות הקרן הקיימת או מעצים הנטועים ברחובות העיר, ורק אם ניתן לו רשות מפורשת על כך מאת הממונים שפיר דמי. ויש אנשים שאינם נזהרים מליטול קרשים העומדים לבנין שלא מדעת בעליהם, להעמיד בהם הדפנות או את הסכך. ואסור לעשות כן אפילו אם בכוונתם להחזיר אותם תיכף אחר החג, כי על כל פנים הוא משתמש בהם באיסור גזל, כי השואל שלא מדעת בעלים גזלן הוי, כדאיתא בשו"ע חושן משפט (ר"ס רצב). ואסור לברך על סוכה כזאת. (משנה ברורה בביאור הלכה).

ב. אם אין מוצאים ענפי אילן לסכך את הסוכה אלא עצי פרי, מותר לכרות ענפים מן האילן ולסכך בהם לקיים מצות סוכה. וטוב לכרות הענפים ע"י גוי.

ג. אשה או קטן, אף על פי שהם פטורים ממצות הסוכה, מותרים לכתחילה לתת את הסכך על הסוכה, והסוכה כשרה אף לכתחילה.

(חזון עובדיה)

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל?
שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל - www.hasdeyinon.org

סיפור השבוע

שלומק'ה אינפלוס, 48, הרגיש צורך עז לשבות בירושלים. לבד, בלי ההמולה המשפחתית. להירדם באיזה חדרון קטן לא הרחק מן הכותל המערבי, לשוטט בין רחובות הרובע היהודי, בואכה רחבת הכותל, אל מול הקיר היוקד שמעולם לא זזה שכינה ממנו. להתרפק על אבניו, לזלוג ולהתרפק על הוד קדושתו, כמו בן מלך שהלך לאיבוד והנה עכשיו הוא נשען על כתף אביו, חבוק בזרועותיו, רועד מבכי, ומאושר לגלות שאבא לא עזבו מעולם. רעייתו הגננת חדווה אינפלוס צידדה ברעיון. "שלומק'ה אתה צריך את השקט הזה, רזית, שני עיגולים שחורים עוטפים את עיניך, וצריך לפוגג אותם... אולי תדבר עם שרגא צוקרבוים, חברך עוד מימי הישיבה, שידאג לך לאיזה צימר קטן שתוכל להניח שם את ראשך". תראו, לחתן שלוש בנות בזו אחר זו, זה מבצע מסובך ומתיש להפליא, כידוע ליודעי דבר. שלומק'ה, אם תרצו, הוא המוצר הקלאסי של התוצאה המדוברת. "זו גם הזדמנות פז בשבילך, לנסוע לזושא, אין לי ולהחזיר לו את החוב המעיק בן 2,000 הדולר שאתה חייב לו למעלה משנתיים", סיכמה הרעיה הדואגת. נו טוב, כמה משפטי הבהרה למתעניינים. לשלומק'ה וחדווה 10 ילדים כ"י, שלוש בנות הם חיתנו תוך שלוש שנים. שלומק'ה הוא אברך בבוקר, ומשיב בישיבה קטנה אחה"צ, ומזה שנתיים וחצי שהוא מוכר וידוע כמדלג על הכבישים ומקפץ על המדרכות בדרכו לגלגל גמ"ח ועוד גמ"ח. הוא עושה את זה לא רע בכלל, אבל החוב לזושא "אין לי" משום מה גדול עליו. כל ניסיונותיו לחסל אותו עלו בתוהו. זושא "אין לי" תתפלאו, היה סבלן מאד, בניגוד לאופיו הקפדני – משום מה – הוא חיבב את שלומק'ה, ולא לחץ עליו. "כשיהיה לך, תגיע. אבל לא בתשלומים, הכל תחזיר במכה אחת". אגב, שם משפחתו המקורי של זושא "אין לי" הוא גרינפפר. ואיך נולד "הכינוי אין לי" לעולם? פשוט מאד. אתה מתקשר לגמ"ח של זושא, אומר שלום ומבקש הלוואה. מה עונה זושא? "אין לי", ואחרי שתיים-שלוש נשימות איטיות וגירוד במצח, הוא שואל בגרון ניחר, "רגע, כמה אתה צריך?" ולפתע מתברר שיש לו. ככה זה. שלומק'ה לווה ממנו 8,000 דולר, החזיר 6,000, אבל ה-2,000 האחרונים חנקו אותו. משום מה היה נדמה לו, שהחוב הזה עושה לו הרבה צרות ועיכובים, אבל כסף מנלן? "אל תיסע לירושלים בלי לכסות את הבור של 'אין לי'", הורתה חדווה. שלומק'ה פרץ במסע דילוגים בין אברכי הכולל לבין כמה בעלי בתים, ולבסוף אחז בידו 2,000 דולר, אותם השכיב בתוך מעטפה לבנה. מישש את "הרב-קו", נפרד מילדיו ורעייתו, ועלה לאוטובוס. עוד ארבע שעות שבת, שרגא סידר לו צימר קטן ב-100 ש"ח בשכונת הבוכרים, והוא בע"ה הולך לעשות שבת מול הכותל, לשפוך שם את צקון לחשו, כדי שהקב"ה יקל מעליו את עול שבע החתונות הבאות, נו מילא. הוא ירד בפאתי רחוב מלכי ישראל והתנהל לאיטו לכיוון דירתו של זושא "אין לי". עוד שלוש שעות שבת. דופק בדלת, אין קול ואין זושא. שכן אחד פותח חלון ושואל "ר' איד אתה מחפש את זושא? נסע לאמריקה לחתונה של הנכדה שלו, הוא יחזור אי"ה בעוד שבוע. למסור לו משהו?" "תודה", מלמל שלומק'ה מאוכזב. נו מילא הוא יצניע את מעטפת 2,000 הדולר בצימר, יטבול במקווה ויזדרז להגיע לכותל שעה לפני השקיעה. פרק ב': התוכנית על הנייר, דפקה כמו שעון. שלומק'ה הגיע לצימר, שלא היה אלא חדרון צר מלהכיל את עצמו, ובו מיטה נמוכה, שולחן רעוע וכיסא פלסטיק מיובש משהו שידע ימים יפים מאלה. הוא הניח את תיקו, ניגב את זיעתו, נפש חצי שעה ואץ למקווה. חזר, עיין קלות בדף היומי, נגס בעוגייה, לגם חצי כוס נס קפה, ירד במדרגות ופתח בצעדה מהירה לכיוון הכותל המערבי, תוך שהוא מתענג ונושם את ניחוחות עיר הקודש טרום השבת. שלומק'ה מעיף מבט אל-על אל שמי התכלת, מריח להנאתו את עניני הבישול של הקיגל וסירי הצ'ולנט המבעבעים להם במטבחונים של שכונת גאולה, פה ושם סופג לריאותיו ענן פיח שחור המתאבק לו מאגזוזו של אוטובוס צפוף נוסעים, המפלס לו דרך באיטיות. איי איי, היש קסומה ומתוקה ומאירה וניחוחית מירושלים של טרום שבת קודש? אין!!! זו עיר שחוברה לה יחדיו. הגשמיות המעיקה של עולם העשייה עם הוד והדר ונשגבות העולם העליון. ואנו, בני אנוש מעפר באנו, משיקים רצוא ושוב על הגבול השקוף שבין הרוח לגשם. שעה לפני שבת, שלומק'ה שם בכותל. מתפלל מנחה עם קבוצת חסידים צעירים, מתרפק על ספר תהילים, ולוגם את מילות המלך דוד בערגה, "אנא השם הושיעה נא"."לכה דודי לקראת כלה", מתחילים לשיר. שלומק'ה מביט בשעונו, עוד חמש דקות שקיעה. אשרי המקדימים לקבל שבת. הוא הרגיש גירוד קטן בגבו, פשט את חליפתו... ושומו שמים, הוא מבחין כי בכיס הפנימי שוכנת לה אחר כבוד המעטפה ובתוכה 2,000 הירקרקים שלא זכו להגיע לזושא "אין לי" מנוחתו בארה"ב. "אוי, אוי, שכחתי להטמינם בצימר: מה עושים?" זעק ליבו של שלומק'ה. מוקצה! לטייל עם כסף בשבת רחמנא ליצלן. איזו בושה! אולי אכניס אותו לגרב... לא מכובד. וזה מסוכן. השטרות עלולים להיאבד. אולי אחביא בשירותים... עלול להיגנב. אולי לתחוב את המעטפה בין האבנים, גיחך בינו לבין עצמו. מה עושים? מפקידים אותו! בידי מי? בדקות שנותרו דהר שלומק'ה לכיוון הרובע היהודי. "אדפוק שם על הדלת הראשונה, מי שלא יהיה, ואבקש ממנו לשמור על הכסף. כל יהודי ויהודי מוחזק ככשר, ויהיה טוב", הרהר. טוק, טוק, טוק. עוד דקותיים נכנסת השבת בירושלים, שלומק'ה התחנן לקב"ה שיפתח לו יהודי ירא שמים... הדלת נפתחה ובפתח ניצב לו יהודי מבוגר, גלוח לחיים, ולראשו כיפה צבעונית קטנטנה (עושה טובה לעצמה, שנשארת שם ולא גולשת למטה), ועיניו בוחנות את הניצב מולו. "כן ר' איד?" שאל. "שלום, שמי שלומק'ה אינפלוס, אני אברך מבני ברק, יש לי ביד מעטפה ובתוכה 2,000 דולר, רציתי להפקיד אותה אצלך, עוד דקה שבת... מוקצה... אתה מבין... תעשה לי את הטובה הזו?".

"2,000 דולר, נו, אתה בוודאי עשיר גדול, מי מסתובב ברחוב עם 2,000 דולר... נו טוב..." נענה האיש. שלומק'ה מסר לו את המעטפה, וגיחך "עשיר גדול אמרת, הלוואי. לא מכבר חיתנתי את בתי השלישית, וכולי מתגלגל מגמ"ח לגמ"ח, הלוואי והיו לי 2,000 דולר מזומנים משלי... כל מבצע של הכנסת כלה מוסיף לי, ברוך השם, שנת חיים. תודה רבה לך, אגיע במוצאי שבת. גוט שאבעס". "אתם החרדים", גיחך הנפקד ויישר את כיפתו הקטנה, "תמיד יש לכם סיפורים"."סיפורים?" תהה שלומק'ה ורץ בחזרה לכותל, "איזה סיפורים?".

פרק ג': ביום ראשון בבוקר, אחר שבת רוחנית מענגת, נכנס שלומק'ה לכולל. לר' משה החברותא החזיר 100 דולר, לראש הכולל 300 דולר, לבעל הקיוסק מנחם גם 400 דולר, ובקיצור תוך שעה קלה הוא החזיר את ההלוואה שנטל מהם לא מכבר. ר' משה החברותא זקף עין. "כל כך מהר? סתם הלוואת 30 יום, ואצלך הולך צ'יק צ'ק. הכיצד?". "הסכת ושמע" מספר שלומק'ה. "במוצאי שבת אני דופק על דלתו של הנפקד שלי ברובע היהודי, כדי לקבל את הכסף שהופקד בידיו. הוא פותח, מכניס אותי פנימה מגיש לי כוס תה 'תברך ר' איד'. אני מברך, הוא פותח מגירה ושולף משם את המעטפה שלי. 'נו אז קיימתי מצווה, הייתי שומר חינם' אמר לי. 'בהחלט, בזכותך הייתי רגוע כל השבת', השבתי לו. 'יופי, אז שיהיה לכם הרבה מזל טוב', אמר האיש ונפרדנו בלבביות. "אתה יודע ר' משה, 2,000 דולר זה לא כסף קטן... בחוץ התחלתי לספור... ואני לא מאמין. במעטפה יש 4,000 דולר! מה קורה פה, כסף מוליד כסף, הבנתי שהאיש טעה, כנראה זה כספו הפרטי המוצנע לו באיזו פינה, ואני לא גנב. דפקתי על הדלת והוא פתח. 'ר' איד טעית, במעטפה שלי היו רק 2,000 דולר... אמרתי לו, ופה יש כפול מזה'. '"לא טעיתי ר' איד, לא טעיתי. יש לי אח עשיר בבלגיה, מגיע לפה פעמיים בשנה. בפסח האחרון הוא נתן לי 2,000 דולר, והורה לי לחפש אברך שמחתן בנות ותן לו את זה הכנסת כלה. ואני, ר' איד, אני אין לי שיג ושיח עם חרדים. לא מכיר אף אברך, בית-עבודה-בית-עבודה, והנה דפקת על דלתי, עדכנת אותי בדבר חתונת בנותיך, נזכרתי בתרומה של אחי, ושיהיה לך לבריאות', כך אמר לי. נו, אתה מבין ר' משה. מעולם לא אחזתי ב-2,000 דולר, שהם שלי רק שלי". ר' שלומק'ה שלף 200 דולר ותחב לכיסו של ר' משה החברותא. "אין לך מושג כמה אני מתענג לעשר סכום כזה... ר' איד".

באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

בעלי, השם ישמור אותו, היה צריך לעבור בדיקה חשובה, הוא לא הרגיש טוב לאחרונה, הינו בלחץ מהבדיקה, ומתוצאותיה, ומהשלכותיה. התקשרתי בערב ל"**חסדי ינון**" ובקשתי שיערכו לו "**פדיון נפש**" לבקר של הבדיקה ושבע"ה נשמע בשורות טובות. ועכשיו אני מתקשרת לבשר שברוך השם התוצאות יצאו תקינות, רוצה להודות להשם, אין עוד מלבדו!

בעילום שם

בת של חבר היתה צריכה לעבור טסט, מסרתי לו את הטלפון, שתתקשר ל"**חסדי ינון**" ואכן היא התקשרה והזמינה "**פדיון נפש**" לבקר יום הטסט. טסט ראשון, הלחץ גדול...וברוך השם עברה בפעם הראשונה... ישתבח שמו!

בעילום שם

חברה שלי חכתה להשתלת כבד הרבה זמן, היא היתה במצב ממש קשה, בין חיים למוות. התקשרתי עבורה שיעשו לה "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**", ואז לאחר הפדיון, הנס הראשון שהקדימו לה את ההשתלה, אחרי זה, ההשתלה הצליחה ב"ה. ובסיעתא דשמיא התעוררה, קמה וחזרה לתפקוד מלא... אין מילים להודות לבורא עולם...

ב.א מהמרכז

במשך שנים לצערי אני סובלת ממגרנות מאד קשות, שאפילו הכדורים הכי קשים לשיכוך כאבים כבר לא עזרו לי. עד כדי כך שהגיע אלי רופא לבית לתת לי זריקה לשיכוך הכאב...ולצערי גם זה לא עזר. בסיעתא דשמיא ממש, ראיתי את העלון "**תפארת ינון**" וקראתי בו את הספורים על הישועות וזה נתן לי ממש תקוה גדולה, שבע"ה הסבל הזה יגמר ולתמיד בע"ה. מיד התקשרתי ל"חסדי ינון" על מנת שיערכו עבורי "**פדיון נפש**" ויום למחרת הפדיון אכן נערך. ובאופן מידי בסיעתא דשמיא, בדרך נס, הכאבים נעלמו כלא היו ברוך השם. אני כותבת כעת על מנת לפרסם את הישועה הפרטית שלי. תודה לבורא עולם. ותזכו למצוות...

לימור א. אור יהודה

קודם כל אני מודה להשם על הכל, שום דבר לא מובן מאליו. הכל התחיל עם אי הבנה בעבודה, זה הטריד אותי אבל לא היה מה לעשות, לאחר מכן היתה לי דלקת ברגל, לא הספקתי לסיים עם הדלקת ופתאום קיבלתי וירוס שנטרל אותי שוב לכמה ימים... הרגשתי שנכנסתי מדבר לדבר והעיקר ההרגשה שלי לא היתה משהו. התקשרתי ל"**חסדי ינון**" שבעבר כבר ראיתי ישועות ברוך השם, והפעם לשם שינוי הזמנתי לעצמי "**פדיון נפש**"... עברו מאז כמה ימים והתקשרתי היום לבשר ולשתף שברוך השם אני מרגישה יותר טוב, הבראתי, והענה שחלפה מעל ראשי התאדה לה ואיננה. תודה לבורא עולם, ותזכו למצוות...

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי לפנים משורת הדין

החזוק השבועי - לפנים משורת הדין

באחד הימים פנה בעל ה"שפת אמת" זי"ע אל רבי פינחס מפילץ זי"ע, וביקשו שיקח את בנו, בעל ה"אמרי אמת" יחד עם אחיו הקטן רבי משה בצלאל, אל יהודי פלוני בוורשה שיברך אותם. עשה רבי פינחס כמצווה, יצא עם הילדים לוורשא וחיפש את היהודי שחשבו בליבו לצדיק מפורסם. אך רק לאחר חקירות ודרישות מצא כי האיש נראה כאחד מפשוטי העם. התרשם רבי פינחס שהאיש אינו מבין מה רוצים ממנו, עם כל זאת מילא את השליחות, ואמר לו: "אף שאינך יודע מאומה, תואיל נא לברך את הילדים כבקשת אביהם הרבי מגור..."

עשה היהודי כחפצו והרעיף ברכות על ראשם... רבי פינחס היה מסופק אם אכן אותו יהודי נסתר מל"ו צדיקים נסתרים, אולם בשובו לגור אמר לו ה"שפת אמת" דבר פלא! "אכן הנו איש פשוט ביותר, אלא שבאחד בימים, כשנימול בנו, לא הייתה בידו אף פרוטה לצרכי סעודת הברית, והוא מכר את כלי מיטתו להכין סעודת מצווה בכסף שקיבל, ולאחר מכן נשאר בחוסר כל. הדבר עשה רושם גדול בשמים, נמנו וגמרו לתת את שכרו גם בעולם הזה, שכל ברכה היוצאת מפיו לא תשוב ריקם, הוא עצמו אינו יודע שניחן בכוח סגולי שכזה, שברכתו מתקיימת".

מה יכול להביא לאדם כוחות בהם יכול הוא לברך כל אדם, ובעצם להפוך את פיו למקור קיבול תפילות? להשקיע קצת יותר במצווה, להשקיע בהודיה לבורא...כשאדם עורך סעודת מצווה, סעודת הודיה, סעודה לכבוד שמים, הוא מהדר במצווה, הוא מכניס בה יותר לב, הוא יוצר לעצמו כלי קיבול לקבלת השפע. כשאדם עושה דבר שאינו מצווה, שאינו צריך, לפנים משורת הדין גם בשמים מתנהגים איתו לפי מעשיו - לפנים משורת הדין, עם חסד ורחמים. בורא עולם לא חייב לאף אחד מאומה, אך אם אתה תעשה דבר שאינך חייב, גם בורא עולם יתן לך דברים שאינו חייב לתת...

רונן קרתא

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440